

РЕШЕНИЕ

№ 2950

гр. София, 16.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в
публично заседание на 18.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **510** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 79 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано е по жалба вх. № 1469 от 20.01.2011 г., подадена от В. А. Й., срещу Заповед № 3-12261/02.09.2008 г., издадена от внд. Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл. 75, т. 5 от ЗБДС, (с променено заглавие Закон за българските лични документи, ДВ, бр. 82, в сила от 16.10.2009 г.) - „забрана за напускане на страната“.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон, предвид обстоятелството, че към настоящия момент жалбоподателят не е представител или член на Съвета на директорите, управител или член на управителен или контролен орган на длъжника в производството по принудително изпълнение на публично задължение СБ ООД. На посоченото основание жалбоподателката счита заповедта на внд директора на С. за незаконосъобразна, поради което изразява искане същата да бъде отменена.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адвокат К. поддържа жалбата и направеното със същата искане. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът - Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, не ангажира становище по жалбата и не взема участие в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена

следната фактическа обстановка:

С писмо вх. № ДС 9641/13.06.2008 г. на С., публичен изпълнител при Агенция за държавни вземания – Регионална дирекция - С. е уведомил началника на сектор Български документи за самоличност при С., че В. А. Й. е управител и представляващ СБ ООД, което е длъжник на публично задължение в размер на 55 611,31лв., по изпълнително дело № 13590/2005г., по описа на Агенция за държавни вземания – Регионална дирекция – С.. С писмото се уведомява също така, че не е представено надлежно обезпечение. Направено е искане на В. А. Й. да бъде наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 75, т. 5 от ЗБДС, в качеството ѝ на управител на СБ ООД. С писмо изх. № ДС 47673/02.10.2009 г. началникът на сектор БДС при С. е изискал допълнителна информация от ТД на НАП – Б относно конкретните номера на декларациите, посочени в писмото на директора на ТД на НАП Б, както и относно образуваните изпълнителни дела. Допълнителната информация е предоставена с писмо вх. № ДС 13021/20.10.2009г. на С.. Във връзка с полученото писмо е изготвено предложение на началника на сектор Български документи за самоличност, адресирано до директора на Столична дирекция на вътрешните работи. На основание изложените в последното факти и обстоятелства е издадена Заповед № 3-12261 от 02.09.2008 г. на внд Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на В. А. Й. е наложена принудителна административна мярка "забрана за напускане на страната" по чл. 75, т. 5 от ЗБДС. Заповедта е връчена редовно на жалбоподателката, на 04.01.2011 г. Жалбата срещу същата е подадена до Административен съд – С. град, по пощата на 18.01.2011г. При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от лице, което има право на оспорване по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗБДС (с променено заглавие Закон за българските лични документи, ДВ, бр. 82, в сила от 16.10.2009 г) принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. По делото е приета като доказателство заповед № 13-1003/19.08.2008 г. на министъра на вътрешните работи относно упълномощаване на длъжностни лица от МВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗБДС. Съгласно т. 1.1 от същата, директорът на Столична дирекция на вътрешните работи е упълномощен да прилага принудителни административни мерки по чл. 75, т. 5 от ЗБДС. Видно от удостоверение рег. № 188/16.03.2009 г. на началника на сектор „Човешки ресурси" при С. Н М Я е временно назначен на длъжността Д. на Столична дирекция на вътрешните работи със заповед № К-1276/02.06.2008 г. на министъра на вътрешните работи и за титуляр на длъжността със заповед № 78/07.01.2009г. Следователно, заповедта, с която на жалбоподателя е наложена мярка по чл. 75, т. 5 от ЗБДС е издадена от компетентен орган. Спазена е предвидената от закона писмена форма. В производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена по следните

съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 75, т. 5 от ЗБЛД не се разрешава напускане на страната на лицата, за които е поискана забрана по реда на чл. 182, ал. 2, т. 2, буква „а” и по чл. 221, ал. 6, т. 1, букви „а” и „б” от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Следователно, материалноправните предпоставки, наличието на които обуславя налагане на предвидената в чл. 75, т. 5 принудителна административна мярка са: 1) лицето, спрямо което се налага мярката да е от кръга на посочените в разпоредбата на чл. 182, ал. 2, т. 2, б. „б” от ДОПК, респ. в 221, ал. 1, т. 1, б. „а”, а именно длъжник по изпълнително дело за принудително събиране на публични държавни вземания или член на контролните или управителните органи на юридическо лице – длъжник и 2) наличие на искане от страна на публичния изпълнител за налагане на длъжника на забрана за напускане на страната. В случая е безспорно установено, че от страна на компетентния орган е направено искане за налагане на принудителна административна мярка, но лицето спрямо което е приложена мярката не попада в кръга на посочените в разпоредбите на ДОПК. Видно от представеното удостоверение от Търговския регистър, от 02.04.2009г. В. А. Й. е заличена като управител на СБ ООД. Следователно към момента на налагане на принудителната административна мярка по чл. 75, т. 5 от ЗБЛД – 02.09.2008г. В. А. Й. е била член на контролен или управителен орган на дружеството длъжник, но това и качество е отпаднало впоследствие. Принудителната административна мярка по реда на чл. 75, т. 5 от ЗБДС (с променено заглавие Закон за българските лични документи, ДВ, бр. 82, в сила от 16.10.2009 г) се налага с цел да бъде обезпечено производството по събиране на дължимо публично вземане, като бъдат стимулирани управителните и контролни органи на дружеството – длъжник да развият дейността му такъв начин, че да бъдат платени дължимите публични задължения. След като жалбоподателката е заличена като управител на дружеството – длъжник, същата не би могла да влияе върху дейността на последното и съответно целта, за постигането на която е наложена принудителната административна мярка не може да бъде осъществена. Посоченото обстоятелство – заличаването на В. А. Й. като управител на СБ ООД не е съществувало към момента на издаване на оспорената заповед, но на основание чл. 142, ал. 2 от АПК съдът е длъжен да го съобрази в настоящото производство.

От друга страна, с присъединяването на Република Б към Европейския съюз се въвежда задължението на страната ни да транспонира в националното законодателство разпоредбите на Директива 2004/38 на Европейския Парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. относно правото на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства да се движат и пребивават свободно на територията на държавите -членки (влязла в сила в деня на публикуването ѝ в Официалния вестник на ЕС -30.04.2004 г. и предвиждаща 2 годишен период за транспонирането ѝ от държавите - членки). Разпоредбите на глава VI от Директивата уреждат правото на държавите - членки да налагат ограничения на правото на граждани на Съюза и членове на техни семейства на основания, свързани с обществения ред и обществената сигурност. В чл. 27, § 1 от Директивата Общи принципи изрично е посочено, че при спазване на настоящата глава държавите - членки могат да ограничат свободата на движение и местопребиваване на граждани на съюза и на членове на техните семейства, независимо от гражданството им на основания, касаещи обществената политика, обществената безопасност или общественото здраве, като се забранява позоваването на такива основания за обслужването на икономически цели. От друга страна, нормата на чл. 27, § 2 от

Директивата предвижда, че мерките, предприети на основания, касаещи обществената политика или обществената безопасност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросния индивид; личното поведение на въпросния индивид трябва да представлява реална, актуална и достатъчно сериозна заплаха, влияеща на някой от фундаменталните интереси на обществото; аргументации, които са изолирани от конкретиката на случая и които разчитат на съображения за обща превенция, не се приемат. Във връзка с транспонирането и прилагането на Директива 2004/38/ЕО е изготвено съобщение на Комисията до Европейския Парламент и до Съвета относно насоки за по-добро транспониране и прилагане на Директивата от 02.07.2009 г. Съгласно разясненията, дадени в т. 3.1 и т. 3.2 предприемането на ограничителни мерки е възможно единствено в отделни случаи, когато личното поведение на лицето представлява истинска, настояща и достатъчно сериозна заплаха, засягаща един от основните интереси на обществото. Правото на общността не допуска приемане на ограничителни мерки на обща превантивна основа, като ограничителните мерки трябва да бъдат предприети въз основа на реална заплаха и не могат да бъдат оправдани единствено с общ риск. Изрично е посочено, че ограничителните мерки не могат да бъдат основани само и единствено на икономически съображения. В съобщението е отразено също, че правата на лицата могат да бъдат ограничени, само ако тяхното лично поведение представлява реална (действителна) заплаха, т.е. показва вероятност за сериозно нарушаване на изискванията на обществения ред или обществената сигурност. По така изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и предвид изричната претенция, заявена от процесуалния представител на жалбоподателя, на В. А. Й. следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи държавна такса в размер на 10, 00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 200,00 лв.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд С. -град, 1-во отделение, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на В. А. Й., Заповед № 3-12261/02.09.2008 г. на внд. Д. на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. А. Й., ЕГН: *сума в размер на 210,00 (двеста и десет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: